

Şeyh Muhammed Mehmet Adil El Kıbrıs-i Hazretleri'ne (k.s.) Ait Risaleler

HİCRİ YILBAŞI

Esselamu Aleyküm ve Rahmetullah

Eûzübillâhîmine's-şeytânî'r-racim Bismillâhırrahmânırrahim.

Vesselatu Vesselamu ala Resuluna Muhammedin Seyyidel ervelin vel abirin.

Medet Ya Resulullah, Medet ya Sadat-ı Ashab-ı Resulullah, Medet ya Meşayihina,

Şeyh Abdullah Dağıstani, Şeyh Muhammed Nazım el Hakkani, destur.

Tarikatun es sobbe vel hayru fi cemiyya.

Bizim rahmetlik Nefvel Bey vardı. Allah rahmet eylesin. Abimiz, bize yardımını epey dokundu, beraberdik. Maşallah ağzından, ne derler, yakası yırtılmadık laflar çıkardı. Şeyh Efendi bu adam meczuptur derdi. Sövüp sayardı abimiz.

Şimdi ne için söylüyoruz bunu? İnşallah Hicri senesinin başı geliyor. Çarşamba günü biri oluyor Allah'ın izniyle. Çoğu insanların haberi olmuyor. İşyerimize yakın bir cami vardı, abimiz oraya Cuma namazına giderdi. Oraya küsmüş, gitmiyor. Niye gitmiyorsun deyince, imamla kavga ettim diyordu.

Hicri yılbaşında Cuma hutbesini dinlemiş. İmam ne hicri yıldan ne hicretten, hiçbir şeyden bahsetmemiş. Cuma vaktinde kalkmış. Aslında kalkması uygun olmaz ama meczup olduğu için yapmış. “Yılbaşı geldiği vakit yok hindi kesmeyin, yok şunu yapmayın, yok bunu yapmayın diye on beş gün başımızı şişirirsin; şimdi bizim yılbaşımız geldi, bundan hiç bahsetmiyorsun.” demiş. Orada da bir tane savurmuş, sövmüş imama, çekip gitmiş.

Allah'ın izniyle yeni hicri sene geliyor. Esas olan, hakiki sene odur. Bütün ibadetlerimiz, bütün farzlar onunla belirleniyor. Haccı ona göre yapıyorsun, kalkıp da öteki seneye göre yapamıyorsun. Ramazanı da aynı şekilde.

Bazı süper zekâlar var, bazı sapık fırkalar, fetva veriyorlar. Amerika'da bir taife vardı; yazın çok sıcak oluyor, günler de uzun, en iyisi Ramazanı biz Aralıkta yapalım diyorlardı. Ramazanı hep Aralıkta yapıyorlardı. Bize o münasiptir demişler. İşte o olmaz.

Miladi seneye hiçbir işimiz olmuyor. Esas sene Allah'ın bize, Ümmeti Muhammed'e tayin ettiği bu kameri ay senesidir, Hicri senedir. Zekât ta aynı şekildedir. Zekâtı öteki seneye göre verirsen, her otuz üç senede bir seneyi yutmuş oluyorsun. O vakit günaha girmiş oluyorsun. Ama bu hicri seneye göre yaparsan tamamdır.

Bunun gibi çok şeyler var. Kandiller var, mübarek geceler var, bayramlarımız var. Hepsini Hicri seneye göre yapıyor. Bu sene hafife alınacak bir şey değil. Ona itibar edip,

hürmet etmemiz lazım. Onun için Peygamber Efendimiz buyuruyor ki : “Senenin son günüyle birinci günü kim oruç tutarsa, bir sene oruç tutmuş gibi olur.”

Ramazan farz olmadan önce Muharremde oruç tutulurdu. Tabi bir ay değil de bazı günler tutulurdu. Oruç tutun diye emrolunmuştu ama bütün ay değil. İlk oruç tutulan ay Muharrem ayındadır. Muharrem ayında Hicret de olunca Hicri dediler.

Peygamber Efendimiz (s.a.v.) Allah’ın emriyle Mekke’den çıkıp Medine’ye gitti. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) çok eziyet çekti, izin çıkmadan da bir yere hareket etmedi. Çünkü her şey Allah’ın emriyle, Allah’ın izniyledir. Vakti gelince Peygamber Efendimiz (s.a.v.)’e çıkması emroldu. Dışarıda da kırk tane harami. Harami diyoruz çünkü haramzade onlar. Peygamber Efendimiz’e (s.a.v.) kılıç kaldıracak adam başka ne olur? Dünyanın en namussuz adamları olur.

Keramet evliyalarda olur, mucize Peygamberlerde olur. Şimdi insanlar kerametle, mucizeyi karıştırıyor. Mucize diye saçma sapan şeyler anlatıyorlar. Evliya bile olmayan insanların mucize gösterdiğini söylüyorlar. Mucize sadece Peygamberlere ait bir şeydir.

Efendimiz (s.a.v.) oradaki azgın kâfirlerin arasından bir mucize ile ayrıldı. Hazreti Ebu Bekir Efendimizle (r.a.) yola çıkıp Medine’ye vardılar. Yolda da bir hayli mucizeler oldu. Hem yolculuk esnasında mucizeler oldu hem de kıyamete kadar sürecektir mucizeler oldu. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) Medine’ye varınca, Halid bin Zeyd yani Ebu Eyyub El Ensari’nin (r.a.) evine yerleşti. O da bir mucize ile oldu. Deve nerede durduysa orada misafir oldu, bir sene kaldı.

Ebu Eyyub El Ensari (r.a.) ondan sonra bu şehre, bu mübarek şehre, İstanbul şehrine bereket oldu; sultan oldu buraya. Onun ve Hz. Peygamber’in (s.a.v.) bereketi kıyamete kadar burada olacaktır. Yani mübarek bir yerdir burası. Buraya Allah’ın izniyle bir kâfirden zarar gelmez. Buraya kötülük yapmak isteyen insanlar sonunda kendileri hüsrana uğrar.

İnşallah yeni sene İslam’a hayırlı olur. Şeyh Efendi de söylemişti, bundan sonra ne olursa bize hayırdır. Hiçbir kötülük olmaz Allah’ın izniyle. Bazı şeyleri insanlar kötü görüyor ama her şeyde İslam’a hayır vardır, hiçbir zarar yoktur. İslam bazen rehavete düşer. Onun için bir kamçı yemesi lazım, bir sopa yemesi lazım ki toparlansın. Rehavete düşüp de ansızın düşman üstüne saldırmasın diye bazen lazımdır.

Rehavete düşmek iyi değil. Tedbiri elden bırakıp, her şeye güvenip durmak iyi değil. Onun için ara ara Allah Azze ve Celle Müslümanlara tembih ediyor. Gafil olmayın!

Kimden gafil olmayın? Düşmandan gafil olmayın. En büyük düşman kim? Kendi nefsimiz, ondan sonra şeytan.

Nefis hiçbir iyiliği istemez. Sırf kendi zevkine, kendi kötü huylarını sever. Başka şey sevmez, iyilik sevmez. Ne cömertlik sever ne yardım etmeyi sever ne ibadeti sever. Hiçbir şey sevmez. Onu ne yapacağız? Onu zorlayacağız. Nefsimiz ne kadar ters olsa da biz onu ne kadar zorlarsak bize o kadar faydalı olur. Allah'ın rahmeti o kadar üzerimize gelir, o kadar sevaba nail oluruz.

Çoğu insan yapamıyorum diyor. Kimse yapamıyor. Kimse severek yapmıyor yahut isteyerek olmuyor. Tabi zorlanma oluyor. Ne kadar zor olsa da nefsinin yenip de namazını kılınca insan ferahlıyor. Nefsinin yenip de orucu tutunca insan ferahlıyor. Nefsinin yenip de zekâtını, sadakanı verince insan gene ferahlıyor.

Namazdan, oruçtan daha zor olan da hayır işleri yapmak. İnsanın milyonları oluyor, veremiyor. O işte Allah'ın o insana bir bedbahtlığıdır. O insan veremez. O insan istese de veremez. Öyle bir insandır. Bu durum çoğu insanda var. “Şuhun mutaât” diyor. Uyulan pintilik manasında. Verme diyor, veremiyor. Bunu çok görüyoruz. En zengin insanlarımız bu durumda. İnsanlar onların hikâyelerini anlatır, ne kadar doğru olduğunu fark edersiniz.

Bu nefis denen şeyin ne kadar kötü olduğunu, ona ne kadar itaat edildiğini bilirsiniz. Onu yenen sonunda dünyada da mutlu olur, ahirette de mutlu olur, ahireti de mamur olur. Bu da tabi terbiyeyle olur.

Şimdi insanoğlu nasıl öğrenmişse öyle gidiyor. Osmanlı zamanında bu şeyler öğretiliyordu. Şimdiki zamanda sırf bizim memlekette değil, dünyada da tek tip eğitim var, başka bir şey yok. Şeytanın kanunları dünyayı sarmış, şeytan dünyayı ele geçirmiş. Bütün kanunlar, sistem, her şey onun elinde. Ahir zamandır, değiştirmeye imkân yok. Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in dediği gibi, ancak Sahip çıkınca, O onu değiştirebilir.

Şimdilik böyle idare ediyoruz ama gene de nefsimizi terbiye etmemiz lazım. Dış sistemi değiştiremezsek bile, kendi etrafımıza, kendi çocukumuza, kendi ailemize bu güzel yolları göstermemiz lazım. Bütün hayatımız dünya peşinde koşmak için değildir. Hayatımızın asıl gayesi ahiret içindir.

Az önce Hafız Efendi kasideler söyledi. Bir gün gelecek, kimse o günden kaçamayacak diyor. Herkesin bir günü var, kimse sonuna kadar yaşayamıyor. O gün herkes için gelecek. Zannetme ki kurtulacaksın. Ona göre tedbirini al, sonunda ahirette pişman olma.

Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in Hadis-i Şerif'i var. İnsanların hepsi pişman olacak. İmanlı olan da pişman olur, imanlı olmayan da pişman olur. İmanlı olan insan ahirete gidince, keşke daha fazla iyilik yapsaydım diyecek. Kötülük yapan yahut imansız olan insan da iman etmedim, bu hale düştüm diye daha fazla pişman olacak.

Onun için bu dünya kimseye kalmaz. Ahirettir mühim olan. Ahiretimiz için amel edelim, ahiretimiz için iş yapalım. İşlerimiz onun için olsun. Dünya geçicidir, dünya için üzülmeye değmez. Ama tabi ki bütün insanlar dünya için üzülmüyor. Dünya Allah'ın emrindedir. Kendi istediği gibi yapar. Allah bu seneyi İslam için hayırlı sene etsin inşallah. Hakiki İslam gelsin inşallah. Her sene bekliyoruz, Mehdi Aleyhisselam gelsin ki insanları kurtarsın.

Ve Min Allahu Tevfik

El Fatiha

Şeyh Muhammed Mehmet Adil Hazretleri'nin

09 Ekim 2015 Tarihli sohbeti / Akbaba Dergahı